

Η αιτία που μας θλίβουν οι άνθρωποι

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)



Ποιος μπορεί να πει πως δεν έχει θλίψεις; Πως όλοι οι άνθρωποι που συναντά κι εργάζεται μαζί τους τον αγαπούν και τον εκτιμούν; Πως όλα του έρχονται βολικά και καθώς τα προγραμματίζει;

Η πραγματικότητα, όσο και να προσπαθούμε να την παρακάμψουμε - ίσως για να... επιβιώσουμε - είναι εκεί, σκληρή και ορατή. Το «γιατί» αναδύει ως μία προσπάθεια να την αντέξουμε και να πάμε παρακάτω. Η απάντηση δεν είναι, βέβαια, απλή. Εξαρτάται και από ποια σκοπιά βλέπουμε τη ζωή μας.

Η θέα της ζωής μας, με βάση τον εαυτό μας και τους άλλους ως αντιπάλους, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η αιτία των δυσκολιών, των αρνητικών αισθημάτων και αποτελεσμάτων είναι οι άλλοι. Μπορεί και να έχει αυτό το συμπέρασμα μία βάση. Γιατί «οι άλλοι», κοντινοί και μακρινοί μας, είναι ατελείς, εμπαθείς, με φανερά τα ελαττώματά τους.



Ο άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος, ο Κύπριος Πατέρας της Εκκλησίας, αποκαλύπτει, χωρίς περιστροφές, τη βαθύτερη αιτία που θλιβόμαστε και νιώθουμε ψυχικά αδύνατοι μπροστά στους κακούς ανθρώπους: «Όταν πολλές φορές μας θλίβουν οι εχθροί, αυτό δεν οφείλεται στη δύναμή τους, αλλά η αιτία των λυπηρών είναι η παρακοή στις εντολές του Θεού»[\[1\]](#).

Ασφαλώς στο αποτέλεσμα αυτό, να «μας θλίβουν οι εχθροί», επειδή «παρακούσαμε στις εντολές του Θεού», δεν είναι τιμωρία, ως ο Θεός να θίγεται από την παρακοή μας. Οι εντολές του Θεού είναι οι τρόποι που μας οδηγούν στον τρόπο ζωής του Θεού. Η αποκάλυψή τους από τον Υιόν του Θεού, είναι αποκάλυψη νέας ζωής κι όχι νέας θρησκείας.

Η θέα της ζωής μας, με βάση τις εντολές - τη ζωή του Χριστού, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν έχουμε την ταπείνωση, τη συγχωρητικότητα, την αγάπη, τη θυσία Εκείνου. Έτσι, οι «εχθροί» γύρω μας, αυτοί, δηλαδή, που μας θλίβουν, με το να μας επιβάλλουν τη θέλησή τους, γίνονται μέσα που μας δείχνουν αυτό που δεν έχουμε, αλλά δεν είναι αυτοί η αιτία.

Με άλλα λόγια, όταν ζούμε με βάση το Ευαγγέλιο του Χριστού και θέλουμε να γίνει «η ζωή Του ζωή μας», όλα τα λυπηρά κι όλοι οι δύσκολοι, για μας, άνθρωποι γίνονται αιτία να καθρεφτιστούμε στην πραγματικότητα τού εαυτού μας.

Η όποια αλλαγή μας δεν πηγάζει από τους άλλους αλλά από μας, που η αληθινή επιθυμία μας θα ενεργοποιήσει τη χάρη του Θεού για να μπορέσουμε να κάνουμε

τα αδύνατα, αφού «τα αδύνατα παρ' ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ».

Αν είναι πραγματικότητα της ζωής οι δυσκολίες, οι θλίψεις, οι δύσκολοι άνθρωποι γύρω μας και οι ακαταστασίες, είναι πραγματικότητα και η ειρήνη της καρδιάς, η κρυμμένη χαρά και η ζωντανή ελπίδα, σ' όσους θέλουν και αγωνίζονται να εφαρμόσουν τις εντολές του Θεού.

Το σκοτάδι διαλύεται ακόμα και μ' ένα κεριά. Κι όσο πιο πολλά πνευματικά κεριά ανάβουν μέσα μας τόσο πιο πολύ φως, το φως Του, γεμίζει την ύπαρξή μας και διαχέεται στους «εγγύς και στους μακράν».

[1] Συγγράμματα, Τ.Β΄, εκδ. Ι. Μ. Αγ. Νεοφύτου, Πάφος 2018, σελ. 19

www.isagiastriados.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN